

Οικουμενικός Πατριάρχης: “Η ιστορία δεν κρίνεται από την ισχύ των αριθμών, αλλά από την σταθερότητα της πίστεως”

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Η Α.Θ. Παναγιότης ο [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#), χοροστάτησε σήμερα, Παρασκευή, 7 Αυγούστου 2026, κατά την Θεία Λειτουργία στο Ιερό Αγίασμα της Παναγίας των Βλαχερνών, με αφορμή την επέτειο συμπληρώσεως 1400 ετών από τότε που εψάλη εκεί για πρώτη φορά ο Ακάθιστος Ύμνος.

Κατά την είσοδο του Παναγιωτάτου στο Ναό οι Χοροί έψαλαν το “Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...”, το Κοντάκιο του Ακαθίστου Ύμνου, προκαλώντας συγκίνηση στο εκκλησίασμα.

Στην ομιλία του, στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο Παναγιώτατος τόνισε:

“Εάν σε όλους τους ναούς του Ορθοδόξου κόσμου η ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου προς την Υπέρμαχον Στρατηγόν συγκινή τις καρδιές των Χριστιανών, το άκουσμα του εξαίσιου τούτου ύμνου εις αυτό εδώ το Ιερό Αγίασμα των Βλαχερνών, όπου εψάλη το πρώτον την ημέρα αυτή πριν από ακριβώς 1400 έτη, μας οδηγεί σε άλλους κόσμους και μας κάνει να αναλογισθούμε και να βιώσουμε βαθύτερα αυτό το θαύμα της παρουσίας μας στον ευλογημένο αυτόν τόπο των Πατέρων μας, παρά τους χαλασμούς των καιρών και τις εναλλαγές των περιστάσεων.

Η Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, τιμώνσα εφέτος και εξαίρουσα το ιστορικόν αυτό γεγονός, κατόπιν σχετικής Συνοδικής αποφάσεως, αφιέρωσεν εις αυτό την επετηρίδα του Οικουμενικού Πατριαρχείου διά το τρέχον έτος. Συναφώς διοργάνωσε στις 26 Μαρτίου, εις την Μαράσλειον Σχολήν, ειδικόν ακαδημαϊκόν συνέδριον, αφιερωμένον εις το αριστούργημα αυτό της εκκλησιαστικής μας υμνογραφίας και λογοτεχνίας.

Την εσπέραν της επομένης, 27ης Μαρτίου, κατά την ακολουθίαν του Ακαθίστου Υμνου εις τον Πάνσεπτον Πατριαρχικόν Ναόν, εν Πατριαρχική και Πολυαρχιερατική Συγχωροσταςία, ανεγνώσθη από άμβωνος η ειδική Πατριαρχική και Συνοδική Εγκύκλιος επί τη σπουδαία ταύτη επετείω. Το δε Σάββατον του Ακαθίστου Υμνου, 28ην Μαρτίου, βρεθήκαμε και πάλιν εδώ εις την Βλαχέρνα, όπου η ημέτερα Μετριότης ετέλεσε το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας ως απλούς ιερείς, ψάλλοντας τα ευχαριστήρια εις την Θεομήτορα. Αυτή ήταν η τρίτη φορά, κατά την διάρκειαν της 35ετούς ταπεινής Πατριαρχίας μας, που, συν Θεώ, λειτουργήσαμε ιερατικώς.

Και οι άλλες δύο φορές που τούτο συνέβη, ήταν εις ένδειξιν της ημετέρας ευλαβείας και τιμής προς το πρόσωπον της Υπεραγίας Θεοτόκου. Δεν είναι τυχαίον, ότι αμφότεραι επραγματοποιήθησαν εις το Περιβόλι της Παναγιάς, εις το Άγιον Όρος: η πρώτη εις το εντός του Καθολικού της Ιεράς Μονής Διονυσίου παρεκκλήσιον του «Ακαθίστου Ύμνου», όπου ευρίσκεται αποτεθσαυρισμένη και η ομώνυμος ιερά εικών, έργον, κατά την Παράδοσιν της Εκκλησίας μας, του Ευαγγελιστού Λουκά, και η δευτέρα εις το παρεκκλήσιον της Παναγίας Πορταϊτίσσης της Ιεράς Μονής Ιβήρων. Δοξολογούμεν τον Υιόν της και Κύριόν μας διά την ευλογίαν που μας χάρισε να τελέσωμεν κατά τον ίδιον τρόπον την Θείαν Λειτουργίαν και εις το ενταύθα Ιερόν Αγίασμα της Μητρός Του.

Και σήμερα, όμως, ήλθαμε και πάλιν εις τας ιστορικές Βλαχέρνας διά να κατακλείσουμε τον εορταστικό κύκλο των επετειακών αυτών εκδηλώσεων, αναμιμνησκομένοι μιάς από τις πλέον καθοριστικές σελίδες της πίστεως και της ιστορίας του Γένους μας. Εδώ, εις την Παναγίαν των Βλαχερνών, η Πόλις του Κωνσταντίνου εύρε την σωτηρίαν της, όχι διά της ισχύος των όπλων, αλλά διά της χάριτος και της προστασίας της Θεοτόκου.”

Στη συνέχεια, ο Παναγιώτατος αναφέρθηκε στη θαυματουργική σωτηρία της πολιορκούμενης από τους Αβάρους Πόλεως, την νύχτα της 6ης προς την 7η

Αυγούστου του 626, και στην μετά ταύτα αντίδραση του λαού της Βασιλευούσης ο οποίος θέλοντας να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του προς την Υπεραγία Θεοτόκο, “έψαλε τότε, ιστάμενος — εντεύθεν και η ονομασία «Ακάθιστος», τον Ύμνον εκείνον, ο οποίος έμελλε να παραμείνη εις τους αιώνας ζώσα κατάθεσις πίστεως.”

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Παναγιώτατος είπε:

“Αυτήν την μεσιτείαν της Θεοτόκου ήλθαμε και εμείς να ζητήσουμε σήμερα. Διά εσάς όλους, και δι’ όλον τον κόσμο, ο οποίος σπαράσσεται από πολεμικές συγκρούσεις, ιδίως στη Μέση Ανατολή, αλλά και στην πολύπαθη Ουκρανία, όπου ο φονικός πόλεμος και ο αλληλοσπαραγμός συνεχίζονται εδώ και τέσσερα χρόνια, παρά τις προσπάθειες για τον τερματισμό τους. Και ενώ οι ανθρώπινες ελπίδες φαίνεται να διαψεύδονται, με τον φόβο και την αγωνία να κυριαρχούν, εμείς εναποθέτουμε την «πάσαν ελπίδα μας» στην Κυρία Θεοτόκο, στην Μητέρα του Άρχοντος της ειρήνης, για να μεσιτεύση υπέρ ημών στον Υιό της να γαληνέψη τον ταραγμένο κόσμο μας και να μας χαρίση την πολυπόθητη ειρήνη.

Ευρισκόμενοι, λοιπόν, σήμερα, επί τη συμπληρώσει των 1400 τούτων ετών, ακριβώς εις τον τόπον του θαύματος, δεν εορτάζουμε απλώς μία ιστορική επέτειο· εορτάζουμε την αδιάκοπον παρουσίαν της Θεοτόκου εις την ζωήν της Εκκλησίας. Η Πόλις μας και το ταπεινόν Φανάριον, η μικρά αλλά ακοίμητη ποίμνη, η οποία παραμένει εδώ, γνωρίζει εκ πείρας ότι η ιστορία δεν κρίνεται από την ισχύ των αριθμών, αλλά από την σταθερότητα της πίστεως. Όπως οι πρόγονοί μας, προ

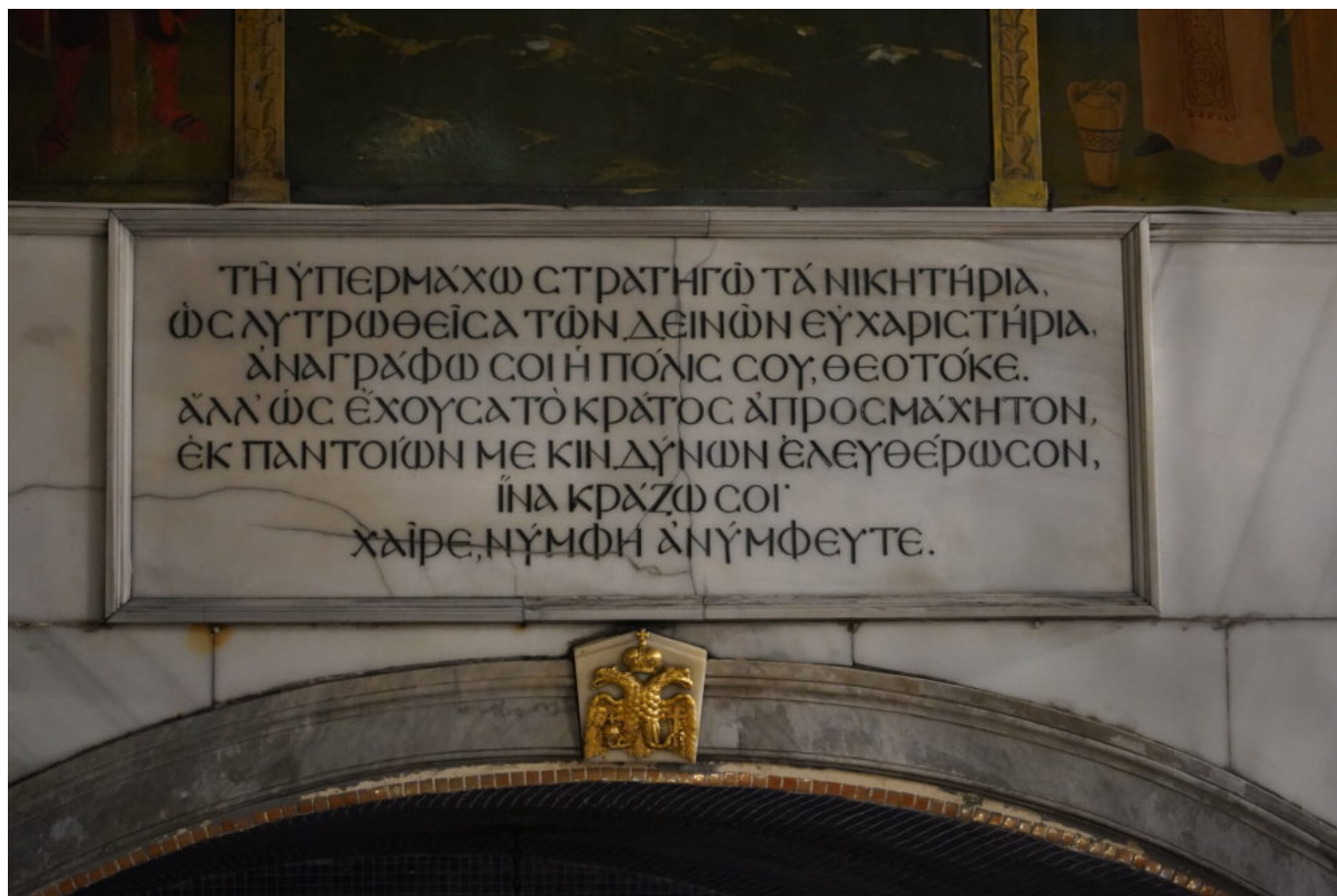
χιλίων τετρακοσίων ετών, αντιμετώπισαν τον κίνδυνο όχι εν απογνώσει αλλά εν προσευχή και αγρυπνία, έτσι και εμείς σήμερα, εν μέσω των ποικίλων δοκιμασιών, των πολέμων, των διχασμών και της αβεβαιότητας, καλούμεθα να ιστάμεθα — όχι καθήμενοι εν ραθυμία, αλλά γρηγορούντες εν πίστει, ελπίδι και αγάπη.

Δεν πρέπει να αποκάμουμε κάτω από το βάρος των πολλών σταυρών που καλούμαστε να σηκώνουμε καθημερινώς. Δεν πρέπει να παραδιδώμεθα εις τον λήθαργον και τον ύπνον, όπως οι μαθηταί του Χριστού εις τον κήπον της Γεσθημανή, αλλά να έχουμε «παντ' ανοιχτά, παντ' άγρυπνα τα μάτια της ψυχής» μας, όπως λέγει και ο Διονύσιος Σολωμός. «Γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν», λέγει ο ίδιος ο Κύριος προς όλους μας, απευθυνόμενος προς τους μαθητές Του. Λοιπόν, με μετάνοια και προσευχή, αλλά συγχρόνως και με θάρρος, αισιοδοξία και εμπιστοσύνη εις τον Αρχηγόν και τελειωτήν της πίστεώς μας Χριστόν πορευόμαστε προς το μέλλον, διά πρεσβειών της Θεοτόκου!

Σας διαβεβαιούμε ότι η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία, το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο, ως ζωντανός φύλακας της παραδόσεως αυτής, θα συνεχίση να ψάλλη προς την Κεχαριτωμένη αδιαλείπτως τα νικητήρια και τα ευχαριστήρια διά μέσου των γενεών, δίδοντας την μαρτυρίαν εις τον κόσμον ότι η Υπεραγία Θεοτόκος παραμένει, ανά τους αιώνας, «τείχος απροσμάχητον» δι' όσους καταφεύγουν εις αυτήν. Μην αμφιβάλλετε ότι η Παναγία, ως προστάτις του Γένους μας, όπως μέχρι σήμερα, θα μας χαρίση και εις το μέλλον την επιβίωσί μας, εδώ όπου μας ώρισαν να μένουμε αι γενεαί των γενεών των προγόνων μας και μας

έταξαν οι αιώνες της ιστορίας.”

Εκκλησιάστηκαν Ἀρχοντες οφφικιάλιοι της Μ.τ.Χ.Ε. από τις Η.Π.Α. και πλήθος πιστών από την Πόλη και προσκυνητῶν από την Ελλάδα και άλλες χώρες.

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου